dab hobbosid — ikka selle pärrast et? — köht tahhab.

Köht tahhab! sest saab kül! temma sunnib nago kurri kubjas, egga lasse ennast ial wallega petta. Kui ta käsib, kuulwad allandlikkult keik ta sanna, ni hästi suremad kui pisemad, rikkad kui waesed. Ükski wallitsus egga ükski käsk ei joua temma suud sulguda. Ja kus sedda on, et teised liikmed ta wasto hakkawad, seäl on — kirjo luggu.

On kül paljo innimessi mailmas, kes sedda peaaego ei tahhaks uskuda, et se wallitseja, kes külje kontide wahhelt wallitseb, et se ülle keikide innimesse ihho liikmette käib. Nad ütlewad: „Eks Pea, ehk eks südda olle üllemad, kui köht?" — Tühhi jut! tössi se peaks kül ollema, agga ommeti waewalt on se tössi olnud! — Ei sa rahha egga warra kokko aetud ja ahnitsedud Peale egga süddamele — ei! waid köhhule, — sest Pea egga südda ei tarwita rahha egga warra. Woi kas sep Pea ehk süddame pärrast allasi äres ennast waewab ja tulle äres körwetab, woi kegi mu omma ammetit teeb? Ei! iggaüks teeb tödd, et rahha sada, agga rahha lähhäb keige essite tarwis köhhule.

Ka kossimisse aial, mil öigusse polest südda omma essimesse sanna peaks räkima, toppib köht ennast ette et temma asjast peäle hakkatakse. Sest enne kui kosja assi selgeks tehhakse, kulatakse ja selletakse köhho asjad holega: kas paljo rahha? kas holas töteggia? kas kokkohoidja? — ja mis weel muud — ja siis lubbatakse waene süddamekenne, nago hobbose kauplemisse jures päitsed, kauba peäle.

Möttelgo innimenne, kui pitkale ullataks meie ello, kui sedda laisa innimeste suggu keppimeest polleks? kui meie eddespiddi nälga egga janno ei tunneks? — Kahhekssa päwaga olleks keik mailma teggeminne seismas. Ükski pöllomees egga ammetmees ei wöttaks ennast ligutada, kui köht sömisseta ja jomisseta rahhul olleks. Keik päwad olleks pühhapäwad. Iggaüks olleks koddo.